

дребното нещо му влияеше. Той отиде към печката и почна да хвърля в нея стари папки и смачкани хартии.

— Какво правиш! — извика Серафимиев и skoчи. — Още днес ще ти изпратя кола дърва. Засега стига. И аз поизмръзнах — той побърза да се сбогува. Разговорите между двамата му досаждаха. Като изпрати богатия търговец до портата, Николай се върна, отърси снега напанадал по плещите му, отиде към прозореца и дълго гледа падащите снежинки, които продължаваха тихо и непрестанно да се стелят. После внезапно се извърна:

— Да, Илия! Аз не се тревожа за това, че нямам днес дърва, а утре хляб. Аз съм почти отчаян, че ще можем успя да присадим в нашето отечество прекрасното, божественото изкуство. А може би трябваше да приема предложението на еснафите, да им изрисувам иконостаса тъй, както те си знаят от петна века, за да не го хванат братя ми охтината. А как да пиша на своя благодетел Верон, че не съм успял да въведа изящното художество у нас? Но съм почнал да зографисвам само за да изкарвам хляба си? — Той почна да се разхожда из стаята. — Не! Хляба си аз кога да припечелвам и с други вид работи. А изкуството е служба към народа! Така мисли и Петко Славейков... — навън мащабното на портата се разтърси, проехтяха удари, силни и настойчиви. Хазайката за трети път през деня изтича да отвори, като кълнеше хората, които си нямат работа да ходят в тоя студ.

Изведнъж гласът ѝ се промени, стана мил и угоден, тя се поклони ниско няколко пъти и тръгна пред новия посетител.

Николай направи мълком знак на Шиваров да се приближи. Върху стъпките на предишните гости внимателно вървеше едно турско заптие. Двамата приятели се спогледаха. Какво да се прави? Нямаше време. Николай понечи да хвърля в печката скиците на „Аспарух“ и „Крум“. Ала му дожаля. В последния миг Илия ги грабна и